

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: M. N.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem v Litoměřicích, ul. Kostelní č. p. 1, PS 203, proti **žalovanému: O d v o l a c í m u f i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4690/12-1100-500331,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 2. 7. 2012 prostřednictvím pošty u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4690/12-1100-500331, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 31. 8. 2008, č. j. 9729/08/196911/6537, č. 1080000018, na daň z příjmů fyzických osob za rok 2004 ve výši 476.652,-Kč. Současně se žalobce domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost uhradit mu náhradu nákladů řízení.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), a proto se soud musel předně vypořádat s otázkou, který správní orgán v oblasti výkonu správy daní je žalovaným od 1. 1. 2013 v předmětné věci. Dle ust. § 19 odst. 1 zákona o finanční správě totiž byla mj. jiné s účinností od 1. 1. 2013 zrušena všechna finanční ředitelství zřízená podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů, a proto v souladu s tímto ustanovením bylo tudíž kromě jiného zrušeno i Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, jež vydalo žalobou napadené rozhodnutí. Pro posouzení procesního nástupnictví na straně žalované má pak význam skutečnost, že v souladu s ust. § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se územními finančními orgány, které jsou uvedeny v rozhodnutích vydaných při správě daní, rozumí orgány finanční správy, jež jsou příslušné od 1. 1. 2013 dle zákona o finanční správě.

Jelikož žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutí, které bylo vydáno v rámci odvolacího řízení původním žalovaným, je s účinností od 1. 1. 2013 namísto původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem dle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), jakož i ust. § 20 odst. 2 zákona o finanční správě nově žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně. Je tomu tak proto, že podle ust. § 7 písm. a) zákona o finanční správě vykonává Odvolací finanční ředitelství (věcnou) působnost správního orgánu nejbližše nadřízeného finančním úřadům, které jsou nejnižšími správními úřady v rámci finanční správy České republiky. S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno odvolacím orgánem, přešla v dané věci působnost na Odvolací finanční ředitelství, jakožto (jediný) odvolací orgán při výkonu správy daní (viz. ust. § 5 zákona o finanční správě). Tento závěr je současně podepřen i ust. § 69 s. ř. s., neboť dle tohoto ustanovení je jednoznačně stanoveno, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, což v tomto konkrétním případě je právě Oblastní finanční ředitelství se sídlem v Brně.

V žalobě žalobce uvedl, že již ve svém odvolání vůči výše citovanému dodatečnému platebnímu výměru mj. tvrdil, že již uběhla tříletá prekluzivní lhůta pro dodatečné vyměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2004, a proto nemůže být o této věci pravomocně rozhodnuto. Původní žalovaný se pak s touto odvolací námitkou vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatací v tom směru, že v posuzovaném případě je nutné vycházet z ust. § 41 s. ř. s., podle kterého po dobu řízení před soudem lhůta neběží; kontrola byla zahájena v lednu 2007, lhůta by uběhla koncem roku 2010; žaloba byla podána v měsíci listopadu 2008, rozhodnuto soudem bylo v březnu 2010; podáním kasační stížnosti běžela lhůta nová; uvedená lhůta se prodloužila o 467 dní a o 659 dní; lhůta tak uplyne v lednu 2014.

Žalobce je přitom přesvědčen, že tento závěr původního žalovaného je nesprávný, když sice po dobu řízení před soudem neběží lhůta do pravomocného rozhodnutí soudu, tedy v daném případě do března 2010, ovšem je-li soudní rozhodnutí pravomocné, je povinností žalované strany se tímto rozhodnutím řídit, což znamená, že se původní žalovaný takovým rozhodnutím může řídit jen tehdy, běží-li mu lhůta. V opačném případě, tedy v případě, že by po pravomocném rozhodnutí pro původního žalovaného lhůta neběžela, nemohl by se pravomocným rozhodnutím řídit. Žalobce má za to, že v daném případě podaná kasační stížnost na věci nic nemůže změnit, neboť podáním kasační stížnosti se na pravomocném rozhodnutí nic nemění. Z toho žalobce dovozuje, že od pravomocného rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 Ca 291/2008 -31, tj. od dne 3. 3. 2010 začala běžet prekluzivní lhůta, jež původnímu žalovanému zbývala od vydání rozhodnutí, které bylo žalobou napadené, přičemž tato prekluzivní lhůta skončila v měsíci březnu 2012. Žalobou napadené rozhodnutí však bylo žalobci doručeno až 2. 5. 2012. Z tohoto důvodu původní žalovaný již nemohl o žalobcově odvolání vydat zamítavé rozhodnutí pro uplynutí tříleté prekluzivní lhůty uvedené v ust. § 47 tehdy platného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý daňový řád“), a proto tímto zamítavým rozhodnutím byl žalobce zkrácen na svých právech. Původní žalovaný proto vydal rozhodnutí v rozporu s ust. § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový daňový řád“).

Původní žalovaný na výzvu soudu zaslal spolu se správním spisem písemné vyjádření, ve kterém navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

V tomto vyjádření k žalobní námitce o uplynutí tříleté prekluzivní lhůty pro dodatečné vyměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2004 žalobci původní žalovaný uvedl, že zahájením daňové kontroly za rok 2004 dne 17. 1. 2007 počala běžet ve vztahu k žalobci dotyčná prekluzivní lhůta dnem 31. 12. 2007, přičemž její konec nově připadl na den

31. 12. 2010. Dále původní žalovaný zmínil, že zahájením a řádným vedením soudního řízení se odpovídající lhůty staví. Jelikož žalobce podal dne 22. 11. 2008 žalobu proti prvotnímu zamítavému odvolacímu rozhodnutí ze dne 2. 10. 2008 původního žalovaného ve věci mj. dodatečného vyměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2004, tak ode dne tohoto podání žaloby až do vydání zrušujícího rozsudku Krajským soudem v Ústí nad Labem, č. j. 15 Ca 291/2008 – 31, který nabyl právní moci dne 3. 3. 2010, dotyčná prekluzivní lhůta po dobu 467 dní neběžela. Znovu tato lhůta běžela od 3. 3. 2010 do doby podání kasační stížnosti původním žalovaným, tj. do dne 10. 3. 2010. Prekluzivní lhůta pak od 10. 3. 2010 opět neběžela, protože nejprve Nejvyšší správní soud rozsudkem, č. j. 7 Af 57/2010/2010 – 72, zrušil zrušující rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 Ca 291/2008 – 31, a následně Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl opět zrušujícím rozsudkem, č. j. 15 Af 2/2011 - 93, který nabyl právní moci dne 27. 12. 2011, přičemž dotyčná lhůta neběžela po dobu 659 dnů. Dle původního žalovaného z právě uvedeného vyplývá, že od 31. 12. 2010 se tříletá prekluzivní lhůta podle ust. § 47 odst. 2 starého daňového řádu prodloužila o výše uvedenou dobu. Proto původní žalovaný považuje námitku žalobce ohledně uplynutí tříleté prekluzivní lhůty pro dodatečné vyměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2004 žalobci nedůvodnou, když tato lhůta dle ust. § 148 nového daňového řádu uplyne až dne 29. 1. 2014.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť původní žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a právní zástupce žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, takže se má za to, že souhlas uděлил, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky včetně případné prekluze k doměření předmětné daňové povinnosti žalobci ve vztahu k roku 2004 však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není v daném případě naprosto důvodná.

Z žalobních tvrzení žalobce a písemného vyjádření původního žalovaného k žalobě dle názoru soudu vyplývá, že účastníci se toliko neshodují v právní otázce ohledně toho, zda od zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 Ca 291/2008 – 31, kterým bylo zrušeno prvotní odvolací rozhodnutí původního žalovaného ze dne 2. 10. 2008 a který nabyl právní moci dne 3. 3. 2010, bez dalšího začala běžet prekluzivní lhůta k doměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2004, která žalobci zbývala od vydání prvotního odvolacího rozhodnutí původního žalovaného ze dne 2. 10. 2008, bez ohledu na podání kasační stížnosti proti tomuto zrušujícímu rozsudku, či nikoliv s ohledem na podání kasační stížnosti původním žalobcem vůči dotyčnému zrušujícímu rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 Ca 291/2008 – 31. Jinými slovy to znamená, že v předmětném soudním řízení je třeba posoudit otázku, zda po dobu řízení o kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu podané původním žalovaným vůči zrušujícímu rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 Ca 291/2008 – 31, a následně po dobu soudního řízení před Krajským soudem v Ústí

nad Labem, které se uskutečnilo na základě zrušení původního rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 Ca 291/2008 – 31, rozsudkem Nejvyššího správního soudu, se staví běh prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 47 starého daňového řádu, resp. zda se i v tomto případě uplatní ust. § 41 s. ř. s.

Zásadní je v této věci výklad ust. § 41 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., jelikož lhůta podle ust. § 47 starého daňového řádu je pouze jeden z možných příkladů, s nimiž ust. § 41 s. ř. s. počítá. Podle ust. § 41 s. ř. s. se po dobu soudního řízení staví prekluzivní lhůty ve věcech správních deliktů, daní a jiných poplatků a odvodů. Od 1. 1. 2012 totéž platí pro prekluzivní lhůty ve věcech cel a promlčecí lhůty ve věcech náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci.

Soud má za to, že při posouzení výše předestřené sporné otázky je možno plně vycházet ze závěrů obsažených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 8 Afs 29/2011- 78, které je dostupné na www.nssoud.cz. V tomto usnesení bylo rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu předně konstatováno, že lhůty stanovené pro zánik práva vyměřit či doměřit daň podle ust. § 47 starého daňového řádu neběží před soudem ani po dobu řízení o kasační stížnosti, a to s ohledem na ust. § 41 a ust. § 120 s. ř. s. Z tohoto stěžejního závěru přitom dle názoru krajského soudu pak z logiky věci vyplývá i skutečnost, že lhůta stanovená pro zánik práva vyměřit či doměřit daň podle ust. § 47 starého daňového řádu neběží před soudem ani po dobu soudního řízení vedeného před krajským soudem v důsledku zrušujícího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a vrácení věci tomuto krajskému soudu k dalšímu řízení. Pro vyhodnocení předmětné žaloby má význam i skutečnost, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení výslovně připomněl, že situaci, kdy správní orgán koná a pokračuje ve správním řízení, přestože se zároveň staví lhůty ve smyslu ust. § 41 s. ř. s. posvětil již ve svém rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 2 Afs 79/2011 – 171, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2652/2012 a také na www.nssoud.cz, v němž zaznělo, že správní orgán může být činný i v případě, probíhá-li zároveň soudní řízení a lhůty se podle ust. § 41 s. ř. s. staví; správní orgán tak souběžně s probíhajícím soudním řízením může vést např. řízení o obnově řízení či řízení o uspokojení navrhovatele dle ust. § 62 s. ř. s. Dále nelze nezmínit, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora jmenovaném usnesení pak ještě konkrétně k prekluzivní lhůtě pro stanovení daňové povinnosti uvedl, že také nový daňový řád - tj. zákon č. 280/2009 Sb., dnes sám, v tomto ohledu jako *lex specialis* k s. ř. s., a to v ust. 148 odst. 4 písm. a) stanoví, že lhůta neběží po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví, což zahrnuje jak krajské soudy, tak také Nejvyšší správní soud, přičemž uvedené ustanovení dokonce počítá s tím, že lhůta se bude stavět rovněž po dobu řízení před Ústavním soudem.

Na základě výše uvedených skutečností soud vyhodnotil jako nesprávný názor žalobce o tom, že od zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 Ca 291/2008 – 31, který nabyl právní moci dne 3. 3. 2010, bez dalšího začala běžet prekluzivní lhůta k doměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2004, která žalobci zbývala od vydání prvotního odvolacího rozhodnutí původního žalovaného ze dne 2. 10. 2008 bez ohledu na podání kasační stížnosti proti tomuto zrušujícímu rozsudku s tím, že tato prekluzivní lhůta měla marně uplynout již v březnu 2012.

V návaznosti na právě uvedené soud podotýká, že žalobcovo odvolání vůči výše citovanému dodatečnému platebnímu výměru, o němž bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím, bylo podáno dne 29. 2. 2008, tj. v době, kdy byla správa daní a poplatků upravena starým daňovým řádem – tj. zákonem č. 337/1992 Sb. Před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byl ovšem tento zákon zrušen a jeho platnost skončila dnem 31. 12. 2010, když dnem 1. 1. 2011 nabyl účinnosti nový daňový řád – tj. zákon č. 280/2009

Sb., který upravuje postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní. Pro danou věc má význam přechodné ust. § 264 odst. 1 nového daňového řádu, dle kterého se řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, ode dne nabytí účinnosti nového daňového řádu dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení nového daňového řádu, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší. A především pak pro danou věc má význam přechodné ust. § 264 odst. 4 nového daňového řádu, dle kterého běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle ust. § 148 odst. 1 nového daňového řádu mj. platí, že daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí tři roky. A podle již výše zmiňovaného ust. § 148 odst. 4 písm. a) nového daňového řádu platí, že lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem.

S ohledem na shora předestřenou judikaturu Nejvyššího správního soudu o tom, že lhůty stanovené pro zánik práva vyměřit či doměřit daň neběží před soudem ani po dobu řízení o kasační stížnosti, dále na ní navazující závěr krajského soudu o tom, že lhůta stanovená pro zánik práva vyměřit či doměřit daň neběží před soudem ani po dobu soudního řízení vedeného před krajským soudem v důsledku zrušujícího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a vrácení věci tomuto krajskému soudu k dalšímu řízení, a dikci ust. § 47 odst. 1, odst. 2 starého daňového řádu a zejména pak ust. § 148 odst. 1, odst. 4 písm. a) nového daňového řádu shodně upravující tříletou prekluzivní lhůtu pro stanovení daňové povinnosti, soud proto uzavírá, že v daném případě s přihlédnutím k obsahu správního spisu zjevně nedošlo ze strany původního žalovaného k vydání a doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce až po marném uplynutí prekluzivní lhůty.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že zahájením daňové kontroly u žalobce mj. daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 dne 17. 1. 2007 ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, nově připadl konec prekluzivní lhůty až na den 31. 12. 2010. V důsledku toho, že žalobce podal dne 22. 11. 2008 žalobu proti prvotnímu zamítavému odvolacímu rozhodnutí ze dne 2. 10. 2008 původního žalovaného ve věci mj. dodatečného vyměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2004, tak ode dne tohoto podání žaloby až do nabytí právní moci zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 25. 2. 2010, č. j. 15 Ca 291/2008 – 31, který nabyl právní moci dne 3. 3. 2010, dotyčná prekluzivní lhůta po dobu 467 dní neběžela pro její stavění ve smyslu ust. § 41 s. ř. s. Dotyčná prekluzivní lhůta pak krátce opět běžela od 3. 3. 2010 do 10. 3. 2010, kdy byla původním žalovaným podána kasační stížnosti vůči zrušujícímu rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 25. 2. 2010, č. j. 15 Ca 291/2008 – 31. Poté prekluzivní lhůta od 10. 3. 2010 opět po dlouhou dobu neběžela pro její stavění ve smyslu ust. § 41 a ust. § 120 s. ř. s., a to po dobu 659 dnů, protože nejprve Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 10. 2010, č. j. 7 Af 57/2010 – 72, zrušil zrušující rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 Ca 291/2008 – 31, a následně

Krajský soud v Ústí nad Labem ve věci opětovně vedl soudní řízení, jak mu uložil Nejvyšší správní soud, které završil vydáním opět zrušujícího rozsudku ze dne 23. 11. 2011, č. j. 15 Af 2/2011 - 93, který nabyl právní moci dne 27. 12. 2011.

Z právě uvedeného vyplývá, že tříletá prekluzivní lhůta k doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 žalobci se prodloužila až do 29. 1. 2014, a to díky její prolongaci v důsledku zahájení daňové kontroly a především pak v důsledku jejího opakovaného stavění ve smyslu ust. § 41 a ust. § 120 s. ř. s. V daném případě je tak evidentní, že k vydání a doručení žalobou napadeného rozhodnutí právnímu zástupci žalobce zjevně došlo před marným uplynutím prekluzivní lhůty, když žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno již dne 30. 4. 2012 a k jeho řádnému doručení právnímu zástupci žalobce, tj. k pravomocnému doměření předmětné daňové povinnosti žalobci, došlo vzápětí dne 2. 5. 2012.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud tedy předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná strana náhradu nákladů nepožadovala a navíc jí žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. ledna 2013

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová